

Enver Şimşek

Ο Abdulkерim Şimşek, γιός του Enver Şimşek διηγείται:

Τα παιδικά μου χρόνια τελείωσαν ακριβώς μια εβδομάδα μετά τα 13α γενέθλιά μου, στις 9 Σεπτεμβρίου 2000, δηλαδή την ημέρα του συμβάντος. Εκείνη την εποχή δεν ζούσα με τους γονείς μου, αλλά σε ένα οικοτροφείο στο Σάαρλαντ. Εκείνη την ημέρα, ένας δάσκαλος με πλησίασε ασθμαίνων κρατώντας ένα εισιτήριο τρένου. Μου είπε να πάω αμέσως στη Νυρεμβέργη. Κάτι είχε συμβεί στον πατέρα μου. Στη Νυρεμβέργη, ο θεός μου με πήρε από τον σταθμό και μου εξήγησε ότι ο πατέρας μου είχε έναν μικρό καυγά. Τίποτα το σοβαρό. Παράξενο, σκέφτηκα. Δεν θα με έφερναν εδώ εξαιτίας ενός καυγά. Τότε ήταν η πρώτη φορά που φοβήθηκα. Αλλά δεν υποψιαζόμουν ότι η άποψή μου για τον κόσμο θα άλλαζε από τότε. Ενηλικιώθηκα από τη μια μέρα στην άλλη.

Αφού φτάσαμε στη Νυρεμβέργη, πήγαμε στο νοσοκομείο. Τότε ήταν που είδα τη μητέρα μου. Ήταν συντετριμμένη και έκλαιγε. Γύρω της βρίσκονταν οι συγγενείς. Όλοι έκλαιγαν με λυγμούς. Τότε κατάλαβα ότι κάτι κακό είχε συμβεί. Κάποια στιγμή, μας επέτρεψαν να δούμε τον πατέρα μου. Βλέποντας τον πατέρα μου εκεί στη μονάδα εντατικής θεραπείας ήταν η χειρότερη στιγμή της ζωής μου. Ήταν σε κώμα και σε φρικτή κατάσταση. Οκτώ σφαίρες τον είχαν χτυπήσει, αρκετές από αυτές στο πρόσωπο. Έβλεπα τα τραύματα από τις σφαίρες. Είχαν καταστρέψει το πρόσωπό του. Ήμουν εκεί όταν οι γιατροί είπαν εντέλει στην οικογένειά μας ότι κατά πάσα πιθανότητα δεν θα επιζούσε.

Μπορείτε να φανταστείτε τι σημαίνει αυτό για ένα παιδί 13 ετών; Για μένα ήταν απλά αδιανόητο ότι ο πατέρας μου δεν θα επέστρεφε ποτέ. Πίστευα ότι θα σηκωνόταν ξανά και όλα θα ήταν μια χαρά. Ακριβώς όπως πριν. Τότε θα πήγαινα πάλι για ψάρεμα μαζί του ή θα τον βοηθούσα στην ψησταριά.

Μετά από δύο ημέρες, ο πατέρας μου πέθανε και τα μηχανήματα απενεργοποιήθηκαν. Η θέα του στο κρεβάτι του νοσοκομείου και οι εικόνες από την ταφή του στην Τουρκία λίγο αργότερα είναι οι τελευταίες αναμνήσεις που έχω από τον πατέρα μου.